

Regler, der efter mit Skjøn ikke have fundet den fulde Burdering. Den Reform — tør jeg vel sige — der foregaar ved de i 4de Afsnit giivne Regler, ligger væsentlig deri, at Skolebøderne fremtidig ikke strax skulle være Gjenstand for Afsoning, men at der først skal forsøges Udpantning, og først derefter skrives til Afsoning. Jeg føler mig sikket imod at høre dette betragtet som en Bagatel eller som en Enkeltbed, der ikke foreligger til denne Behandling; thi det er et overordentlig vigtigt Punkt, og lad være, at Forsømmelserne førend Loven af 16de Februar 1866, ved hvilken Forandringen skete, ogsaa vare beklagelige — jeg har ikke haft Leilighed til at gjennemgaa de derhen hørende Rister — saa er det min fulde Overbevisning, at fra 1866 af er Opretholdelsen af Skolepligten og Anvendelsen af Midlerne til Skoletvangens Opretholdelse begyndt saa at sige at blive afføjet. Det vil naturligvis være nærværende for ærede Medlemmer, at den Forandring, der skete i det af mig angivne Aar, nemlig i 1866, fremkom ved, at Loven af 16de Februar 1866 fastsatte, at, naar en Straffebøde, der er kjendt udenfor kriminelle Sager, ikke betales inden den foreskrevne Frist, saa skal den strax affones efter visse nærmere giivne Regler, uden at der først skal prøves Udpantning. Ved Tilblivelsen af Loven af 16de Februar 1866 er jeg overbevist om, at hverken Regjeringen eller noget Medlem, der har voteret for Loven, noget Dieblit har tænkt paa Skolebøder; men da Fortolkningen skulde i Bevægelse, efter at Loven var udkommen, maatte den føre til, at Skolebøder, der maa karakteriseres som Straffebøder, kom ind under den, og fra den Tid af have vi — jeg siger „vi“ efter den Embedsfilling, jeg beklæder — den umaabelig pinlige Forretning at modtage de tre Sider Forsømmelseslister hver Maaned uden derefter at have den mindre haarde, den hensigtsmæssige og retfærdige Eksekutionsmaade ved Udpantning, idet vi strax, for at bruge et løst Udtryk, skulle sende Betjenten ud at hente den Bødefaldede. Jeg tror, at det navnlig er fra det Tidspunkt af, at Midlerne til Skoletvangens Gaandhævelse have faaet en ubøjs Karakter, som har virket og har maattet virke slappende paa Lovens Opretholdelse, slappende der, hvor Bøderne skulde kjendes, og slappende der, hvor de skulde eksekveres. Dersom Skoletvangen i Overensstemmelse med de Regler, der saaledes af Bevare — tør jeg sige — ere blevne gjældende om den, virkelig blev gennemført overalt i Landet, saa vilde vistnok Afsoning af Bøder ved Fængsel blive noget Dagligdags; men dette maa anses saare misligt. Det maa anses for misligt, at Føllesen for Fængselsstraf, Føllesen for Beværelse af den personlige Frihed og for personlig Antastelse slappes og slødes derved, at det bliver noget Ordinært. De praktiske Ulemper, der kunde flyde deraf, vil jeg slet ikke omtale, men der endnu et Moment, som gjør sig gjældende og har gjort sig gjældende siden 1866,

nemlig at der jo i Virkeligheden bliver nogen Ulig-
hed, nogen Ubillighed i, hvorledes Straffen falder,
thi her er der jo Tale om de mindste Bøder, som
man kjender i vor Lovgivning; her komme vi efter
Forsømmelseslisterne ned til 21 og 24 β , og den,
som skal betale disse 21 β , skal jeg undertaste den
samme personlige Frihedsberøvelse som den, der
har naaet op til 4 Rd. paa Grund af, at han har
ladet sine Børn forjærme saa og saa Meget i Træk.
Den Forandring, der heri vil ske ved Lovforslagets
§ 16, modtager jeg med stor Raastjommelise, jeg
har i flere Aar set ud derefter og har haft et
privat Lovforslag i samme Retning liggende, men
jeg har stadig haabet, at der fra Regjeringen skulde
komme et Lovforslag dervom, og jeg ønsker derfor,
at i alt Fald dette Afsnit af Lovforslaget maatte
blive til Lov. Smidertid vil jeg dog sige, at, fordi
jeg modtager med Anerkjendelse denne Forandring,
at Skolebøder i Fremtiden først skulle gjøres til
Gjenstand for Udpantning, førend der skrives til
Afsoningen, derfor benegter jeg ikke, at der i samme
Bestemmelser om Skoletvangen kan være Mangler,
og at der kan gjøres temmelig væsentlige Forbed-
ringer ved Bestemmelserne, saaledes som de fore-
ligge. Jeg skal strax gaa over til at nævne en
Forbedring, hvorved jeg skal give et Exempel paa,
at man ogsaa, trods den store Afstand, der, efter
hvad det ærede Medlem for 9de Kreds (N. Nas-
mussen) ytrede, syntes at være mellem ham og
os Andre, ogsaa kan komme ham imøde. Han
dadlede med Rette, at den, der kommer til at sælde
Bøden, ikke er en offentlig Myndighed, men Læ-
reren, og naar jeg videre skal udvilde denne Tanke,
saa stiller det sig for mig saaledes, at Læreren
efter visse Regler eller efter den høist simple Regel,
at Børnet ikke angiver nogen gyldig Grund — og
væsentlig da Sygdom — for Forsømmelsen, opfører
Børnet paa Forsømmelseslisten; derefter kommer den
ind til vedkommende kommunale Myndighed, og
saa falder der en Kjendelse, men som slet ikke er
Andet end en simpel Udregning, et blot og bart
Regnestykke. Jeg er fuldstændig enig med det
ærede Medlem i, at der her er en betydelig Ulempe
at afhjælpe, her er, kort sagt, at bøde paa den
Abnormitet, at Vedkommende, der er skyldig i For-
ømmelsen, dømmes uden at være hørt, og denne
Abnormitet bør vi se at faae afføjet ved denne
Leilighed. Den samme Tanke er i Øvrigt frem-
kommet i de Forslag, eller hvad jeg skal kalde dem,
der ere fremkomne fra Folkethingsudvalgets Mindretal.
Man har deri netop fremhævet i alt Fald
Unskeligheden af en foregaaende Forhandling, som
det der kaldes, mellem den kommunale Myndighed
og Forældrene, en Forhandling, som ogsaa i andre
Henseender kunde have sin Interesse og Nytte.
Jeg ser i en saadan Forhandling mest den Nytte,
at Vedkommende ikke bliver fældet, uden at han
er hørt, og jeg ser fremdeles den Fordel derved,
den Følge deraf, at naar saa Bøden er fældet,
kan man ikke paa et senere og paa et for sent